

ЦЪРКОВЕНЪТЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непоместени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща предплатени, се печатат за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите; последните получават 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Една радост за Църквата.
2. Екзархъ Антипъ I. — † Софийский Стефанъ.
3. XII свѣтовенъ съборъ на неаѣлнитъ училища въ Осло (продължение). — Прот. Хр. Димитровъ.
4. Църквитъ и свѣтовниятъ миръ. — Кл. Дзиджалъчевъ.
5. Бележки и отзивы.
6. Изъ печата.
7. Кинти.
8. Официаленъ отдѣлъ.
9. Църковна и обществена вѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
10. Обявления.

Една радост за Църквата.

Отъ 24 миналия месецъ ноември до 7 т. м. въ Синодалната Палата заседава Събранието на Епархийскитъ архиереи. Обсждаше се и въпросътъ за *Върховната Управа на Църквата*.

Архиерейското Събрание, въ съзнанието си за своята отговорностъ предъ Бога и народа, за мира, реда и дисциплината и за доброто на Църква и народъ, е обсъдило съ подобаваща грижливостъ тоя въпросъ за уредбата на Висшата църковна управа.

Следъ направенитъ разсждения и изказани мисли въ редъ заседания, при пълно единодушие и единомислие е билъ изработенъ новъ проектъ за тая управа, споредъ който, св. Синодъ на Църквата ще има два състава: *пълненъ* отъ всички Епархийски архиереи, който ще заседава презъ юний и ноемварий, и ще обсъжда въпроси отъ висшъ устроителенъ, административенъ и канониченъ характеръ; и св. Синодъ въ *намаленъ* съставъ отъ четирима Епархийски архиереи, избрани за по две години синодно служение, който ще разглежда въпроси отъ текущитъ административенъ и следбенъ характеръ. Членовѣтъ на намаления съставъ трѣбва да сж управлявали епархитъ си поне две години. Избирането на тия четирима епархийски архиереи ще става въ заседание отъ св. Синодъ въ пълненъ съставъ и тайно гласоподаване.

Служението въ намаления съставъ на св. Си-

нодъ се счита като повинностъ на всички Епархийски архиереи.

Архиерейското Събрание сжщо така е решило следъ като влѣзе въ сила приетиятъ отъ него окончателенъ проектъ за наредба-законъ за измѣнение и допълнение на Екзархийския уставъ, мандатътъ на сегашния съставъ на св. Синодъ да се счита завършенъ и да се произведатъ избори за св. Синодъ въ намаленъ съставъ.

Архиерейското Събрание е решило и натоварило Намѣстникъ-Председателя на св. Синодъ, Негово Високопреосвещенство св. Видинския Митрополитъ г. г. Неофигъ, да изпрати и поздравителни телеграми до Тѣхни Високопреосвещенства св. Варненския Митрополитъ г. г. Симеонъ и св. Пловдивския Митрополитъ г. г. Максимъ, които да се уведомятъ за взетитъ при пълно единодушие решения, защото, както е известно, и двамата споменати архиереи не присъствуваха на Архиерейското Събрание. Единиятъ не дойде, по здравословни причини, а другиятъ взе участие въ нѣколко заседания и си замина за епархията, пакъ по здравословни причини.

Съ стореното въ Архиерейското Събрание отъ нашитъ архипастири се е подчертало, както се каза, *единомислието* въ Висшата ни иерархия, която съ още по-голямо усърдие и ревностъ ще води и напредъ православно църковно изпълнение къмъ духовенъ, религиозенъ, нравственъ и народностенъ възходъ, Това е една голѣма *уляха и радостъ* за Църква и народъ въ тия тѣжки и съдбоносни времена, които свѣтътъ преживява.

При скриването на Архиерейското Събрание Високопреосвещениятъ Намѣстникъ-Председателъ е произнесълъ следната кратка речъ:

„Ваши Високопреосвещенства!

Ние благополучно завършихме работата, за която бѣхме се събрали. Никакъ нѣма да сгрѣша, ако си позволя, отъ името на цѣлокупната ни Родна Православна Църква да изкажа благодарностъ за проявеното въ случая архипастирско единомислие. Знае се значението на това единодушие; знае се и голѣмата радостъ, която то ще създаде на Църквата. Защото то оправдава вѣрата на добритъ християни вѣрата изобщо на църковното изпълнение, че неговитъ архипастири сж носи-

тели на благодатни, религиозни и нравствени сили, носители на вѣра и божествена любовъ и че съ тия сили може да се превъзможатъ и най-големитѣ човѣшки слабости, огорчения и недоразумения. Примѣрътъ е даденъ. Той е величавъ, трогателенъ, поучителенъ . . .

Слава и вседушевна благодарностъ Господу Богу, Който милостиво благоизволи да бѣде по сръдъ и на сѣ, да преумножи благодатнитѣ сили въ Сѣбранието ни и да ни наплати къмъ по-сърдано и благоплодно сътрудничество въ Своето миропасително дѣло! Безспорно, ние ще вършимъ това чрезъ Църквата, устройството и управата на която бѣ предметъ на нашитѣ съвѣщания. Защото само чрезъ Църквата, която е стълпъ и утвърждение на истината, чрезъ Църквата, която е неизоточима съкровищница на облагодряващи души и сърдцата сили, ние можемъ да изпълнимъ достойно своя архипастирски дългъ. Чрезъ нея ще може и по-успѣшно да се подпомага Негово Величество, любимиятъ народенъ Царь и неговото правителство въ усилята имъ да нормализиратъ реда и живота въ държавата и да създаватъ условия за по-щастливо мирно и сѣтло бждеше на българския народъ.

Закривайки нашитѣ съборни съвѣщания, нека всички молитгуваме, штоо силата на вѣрата, силата на мира и любовта, да пребжда въ насъ, а тъй сѣщо — и въ душата на клира и народа, та всички сѣ едни чувстваа, сѣ едни уста и едно сърдце да възпѣваме Благоподателя Бога Отца и Сина и Св. Духа сега всѣкога и во вѣки вѣковъ*.

† Софийски Стефанъ

Екзархъ Антимъ I.

(1816 — 1888)

(По случай 48 години отъ кончината му).

Въ разсирѣнитѣ вѣлни на бурното море мжно се плава, а още повече трудно се корабъ управлява, особено пъкъ, ако корабътъ е новъ.

Въ такова най-тревожно и бурносно време дойде и застана на кормилото Екзархъ Антимъ I на току що извоювания и новосъздаденъ български църковенъ корабъ — Екзархията.

Нѣма съмнение, че Провидението, въ завършена на петвѣковното тегло на българския народъ, подъ ярема на двойното робство, бѣше избрало тоя български синъ за наследникъ на великия Търновски светителъ Патриарха Евтимия, давайки му качество на предстателъ на цѣлокупния православенъ български народъ, защото бѣха вложени въ неговата душа всичкитѣ необходими сили за вождъ, неспособенъ да изпусне отъ чиститѣ си рже новото сѣтло свещено знаме на Българската Църква — Екзархията, залогъ за блънуваното всебългарско духовно и политическо освобождение и възхождение.

Въ 1816 год. роденъ и откърменъ въ люлката на българскитѣ идеали — борческа и легендарна Тракия, преминавалъ презъ горнилото на ли-

шения и страдания, съ упоритъ трудъ на съзнание за просѣта и култура, той побеждава всички прѣчки, сломява и отстранява всички негоди и достига мечтата на своя любознателенъ и ратоборенъ духъ.

Лозенградскиятъ юноша Атанасъ Михайловъ е вече въ Св. Гора, братъ на Хилендарския монастырь. Въ това велико святилище той поглыща историята и заветитѣ на Отца Паисия и възторжено навежда чело предъ тѣхъ, приемайки монашеството съ името Антимъ. Скоро подиръ пострижението, радостно взема върху себе си поръченията на Св. Обитель да сживява българското племе съ устремъ за очаквания го великъ подвигъ — църковната и политическа свобода. Въ тоя тихъ и скромненъ кръстоносенъ походъ, обаче, той се чувствува недостатъчно подготвенъ за възвишеното дѣло, което му предстояло да върши. И поради това, монахъ Антимъ решава да постъжи въ една отъ Цариградскитѣ гръцки гимназии и за да продължи образованието си, по-късно постъпва и завършва Одеската духовна семинария и въ 1856 година Московската духовна академия съ учената степенъ „магистръ на богословието“. Неговитѣ положителни качества и очевидни дарби едно следъ друго му отреждатъ все по-високи и по-отговорни длъжности подъ ведомостта на Вселенската патриаршия. Отначало преподавателъ по славянски и руски езици въ Халкинската духовна семинария въ Цариградъ, по-късно става неинъ шефъ — Ректоръ. А за извършенитѣ му административни способности Патриаршата го прави свой ревизоръ-инспекторъ и въ най-острата борба на гръцко-българския църковенъ въпросъ му довършва Видинската митрополитска катедра. До тоя моментъ ние го виждаме все още сѣ лоялни и увещателни срѣдства и методи да прави въздействию върху Фенеръ за миролюбивото разрешение на българо-гръцката църковна разпръ. Човѣкъ на съвѣсть и миръ, работникъ на правда и истина, той не пожела да изпреварва събитията, предупреждавайки отговорнитѣ фактори, че из сѣ гаситуй, що не гасне — народната съвѣсть и правото за свободата на съвѣстата.

Дошелъ, обаче, въ престолния си градъ — историческия Видинъ, влѣзълъ въ непосредствено съприкосновение съ пастовто си, Митрополитъ Антимъ разбира величieto и силата на народния протестъ срещу золумитѣ на Фенеръ и сѣ една класическа почтеностъ, подиръ дългъ и обстоенъ размисълъ, той освобождава себе си отъ връзкитѣ съ Вселенската патриаршия, като застава на чело на своето паство, подчертавайки истината на великата максима: „гласъ народенъ, гласъ Божий“. Той е вече най-моцната опора на дейцитѣ и борцитѣ за народни и църковни правдини, на чело сѣ приснопамятния Иларионъ Макариополски, открито и твърдо държи за извоюваното пълната каноническа църковна независимостъ на българския народъ. И затова, когао Султанскиятъ ферманъ — рожба на единодушие на царя и народъ — учреди Българската Екзархия, или по право възстанови потпапаната българска автономия на Търновската патриаршеска катедра, жребиятъ за глава на тая велика и свещена всебългарска институция се падна нему. Уведоменъ за избора му, исторически твърде важенъ и върховенъ моментъ, Антимъ Видински се затваря въ себе, си вѣренъ като войникъ, на дълга си, той прави обстоенъ прегледъ на събитията и

на това, което лично можеше да даде, за да се реши да приеме или не тежкото и отговорно служение. Цѣли осем дни държи на тревога себе си, прещенява силитѣ си и мълчи предъ настойчивитѣ молби на българитѣ отъ Цариград, на които не дава никакъвъ отговор. И най-после вижда необходимостта, не за честъ, а за жертва, да вземе върху себе си тежкия товар на екзархийската корона. Решението е взето. Мждрият и търпеливъ Антимъ Видински излиза съ послание къмъ българския народъ и го призовава *къмъ единство, къмъ редъ и дисциплина, подъ свещената хоругва на Българската Екзархия*. Той вече действа. Той стѣга силитѣ си за работа и борба, защото за него, просвѣтениятъ православенъ иерархъ, добъръ познавачъ на Фернерскитѣ интриги и на цѣлата лукава византийска атмосфера, която съ вѣкове е пълнила града на великия Константинъ съ изнедади и катастрофи, именно за него не бѣше тайна, че тепърва, по пътя на българското църковно духовно устройство, предстоятъ най-големия усилия и главоломни борби, до като се постигне желаниятъ триумфъ. Той, обаче, не се стрѣскаше отъ свирепитѣ вълни на бурното море, защото бѣ обрѣкълъ себе си благоуханна жертва предъ олтаря на народната свобода, а boldly ива, мждро и твърдо застава на чело на Екзархийския институтъ, на Екзархийския корабъ. При него е свѣтлосниятъ сонмъ на великанитѣ български иерарси, които съ негова помощъ още по-високо издигаатъ тайнствениятъ смисълъ на Султанския ферманъ и залагатъ, въпрѣки противодействието на видими и невидими сили, правото на българския народъ, като една свещена догма, както на Високата порта, тъй и на Вселенската патриаршия. Душата и гръбначътъ на тая твърдостъ е вѣдъхновеното дете на родна Тракия, което възплава въ себе си всички жаръ на ратниците, които изпълниха Балкана съ свещената надежда на Паисиевата и Софрониевата вѣра — *гдето е тежла вода, пакъ ще тече!*

Паметни сж неговитѣ думи, казани на 17 мартъ 1872 година при тържественото му посрещане въ Цариградъ отъ цѣлото българско население, които сж били и си оставатъ крайгълъниятъ камъкъ на цѣлата Екзархийска дейностъ: *„Азъ видѣхъ стлрци въ локоси, които плачеха отъ радостъ, видѣхъ мъже, жени и деца, които възпѣваха освобождението си отъ грѣхното иго. И наредъ ми заръчаха да пазя Фермана и да не отстъпвамъ отъ него ни на Йота“.*

Не по-малко сж паметни и други негови думи, казани въ отговоръ на предупреденията, които му е направилъ арменскитъ патриархъ: *„Лошо е, — казвалъ му той, — твоето положение. Не говорятъ за тебе добре въ Портата, пожеже Матхедъ наша ми каза, че трѣвало да те свалятъ и даго не дѣйде до Бислика“.* Обаче Екзархъ Антимъ I му отговаря спокойно: *„Дай Бже, думитъ Ви да излъчатъ вѣща. Козато обихаа грѣкия патриархъ Григорий IV, създаде се грѣхното краство. Ако обясятъ мене, може да се създаде българско царство“.*

До Бислика не се дойде, обаче свалянето стана и заточението последва. Въ разгара на априлското въстание и въ предверието на Освободителната война, Екзархъ Антимъ застава като библейски пророкъ, въ защита на измѣняния си народъ и не се поддаде на изкушенията, които му отправяше Високата порта да свидетелствува предъ чуждия

свѣтъ, че българитѣ се чувствуватъ добре подъ скиптъра на Султана. Напротивъ, будната свѣстъ на духовния български свещеноначалникъ високо и неустрашимо каза истината: българитѣ сж вънъ отъ законитѣ и сж подложени на стѣха и смъртъ... Батакъ, Перущица, Брацигово, пламналия въ пожара Балканъ, окървавения Марица и страшиятъ бѣсъ на кръвожадитѣ турски орди по Срѣдногорieto, всичко това бѣше разкрито и дълбоко подчертано отъ висотата на Екзархийския тронъ, поради което Европа се пробуди въ полза на роба, а великиятъ Руски царъ, вкупомъ съ своя благороденъ народъ, обяви свещената война за българското освобождение.

Неустрашимиятъ свидетелъ и защитникъ на българското право е вече въ изгнание въ Ангора, ала на Дучава и Балкана, въ Тракия и предъ стенитъ на Цариградъ се пише свѣтлата лѣтописъ на българското възкресение — Освобождението ни!

Почлоно предъ труженика на това сѣйно дѣло, вѣчна паметъ на доблестния Кормчия, който, въпрѣки буритѣ и халитѣ, не остави въ гибель Екзархийския корабъ, а го ржководи безбедно къмъ брѣговетѣ на народнитѣ чаяния и идеали!

Следъ освобождението на България, Антимъ I се завърна въ Видинъ, отъ гдето даде своето съдействие на новото българско държавно строителство и подъ тежеститѣ на мжителнитѣ преживявания, особено презъ време на заточението му, още сравнително младъ, на 72 години, блажено склопи очи отъ земния свѣтъ на 1-й XII. ст.ст.1888 година.

Каква дивна пжеводна звезда на българския небосводъ. Нека я следваме, това ще бжде най-добрата ни почитъ и най-реалната ни признателностъ къмъ именития български свещеноначалникъ!

XII свѣтовенъ съборъ на недѣлнитѣ училища въ Осло.

III.

Презъ следнитѣ два дни съборътъ провѣлжи своята работа въ сжщитѣ мѣста и по сжщи начинъ. Между другото, както вече се отбеляза, въ всѣко заседание — сутринъ и вечеръ — се прочиташа кси доклази за положението и дейността на недѣлнитѣ училища въ всички страни на свѣта. Повечето отъ тия доклази бѣха твърде интересни, защото даваха възможностъ и на вѣншния наблюдател да хвърли погледъ върху голѣмия и бързъ ръстъ на това свѣтовно недѣлно-училищно движение. Тѣ се изслушаша винаги съ голѣмо внимание и се изпрашаха съ живило удобрение и насърчение отъ всички страни. Поради ограниченото мѣсто тукъ ще спомена само за нѣкои отъ тѣхъ.

Така, напр., направилъ впечателение съобщението, че въ *Корея* всѣки членъ на Църквата е и работникъ въ нѣкое недѣлно училище. Въ тая страна само следъ 50 години мисионерска работа вече имало 400,000 хиляди християни. Въ *Латвия* недѣлнитѣ училища на всички църкви били заставени отъ обстоятелствата да се обединятъ за обща дейностъ по нѣкои голѣми въпроси на тая страна. Единъ професоръ отъ *Италия* съобщил, че при едно население отъ четириседемъ и единъ милионъ души евангелискитѣ църкви имали само 7500 деца въ недѣлнитѣ училища и 579 учители. Много повече (83000 деца) имало въ недѣлнитѣ училища въ *Фиделинскитѣ острови*. А въ *Южна Африка* били събрани въ недѣл-

нитѣ училища 419,000 ученици! Въ *Китай* при едно население отъ 400 милиона души имало 330,000 протестанти и 200,000 деца съ 6500 учители въ недѣлнитѣ училища. Напротивъ, въ *Франция*, страната на хугенотитѣ, където има два пѣти повече (800,000) протестанти имало 70,000 ученици въ недѣлнитѣ училища. Почти съ 10,000 души (отъ 63,000 на 73,629) се увеличало (само за четири години) числото на ученицитѣ на сѣлнитѣ училища въ *Унгария* — при едно увеличание повече отъ два пѣти (отъ 800 на 1800) на учителитѣ въ тѣхъ. Но най-много (51,000) нови ученици постъпнали въ недѣлнитѣ училища въ *Бразилія* сѣкщо за последнитѣ четири години — следъ последния свѣтовень съборъ въ тая страна — или по 13,000 нови ученици всѣка годишна! Много бързо и съ видимо добри резултати презъ последнитѣ години сѣ се развивали, споредъ докладъ на г. П. Трембелъ, и т. н. „катехизически училища“ въ православна *Гърция*. Но по тоя докладъ и, наобоцо, за катехизическитѣ училища въ последната страна ще се повѣрва по нататъкъ отдално.

Освенъ това голѣмъ и живъ интересъ представлява сложенитѣ на разискване следъ обѣдъ (въ отдалнитѣ конференции) *въпроси досежко*: какво трѣбва да научи малкото дете за Бога, за Неговия свѣтъ и за Исуса Христа; учителътъ и малкитѣ деца; детето и неговото отношение къмъ другитѣ; кои дейности взаимно помагатъ за развитие на приятелско поведение къмъ другитѣ; кои сѣ най-добритѣ методи на религиозното обучение въ детска възраст (отъ 6 до 8, както и отъ 9 до 11 години); кои дейности и методи ще развиятъ въ децата чувството на международно приятелство; дейности и методи за възпитание девицитъ и юношитѣ, като граждани въ днешния свѣтъ; отношение на младежъта къмъ религията; отношение къмъ Христа и Църквата; Библията като водачъ въ живота; пѣлтъ отъ агностицизмъ къмъ религиозностъ; религиозното образование и неговата целъ въ недѣлнитѣ училища; знание на Библията или спасение на децата; развитие на християнска личностъ чрезъ библейско обучение; какъ най-добре Библията може да се използва за развитие на християнска личностъ; създаване християнска философия на живота; вѣра и дѣла — социално приложение на християнството или динамика за дѣлно социално служение; дѣлото на мъжа; дѣлото на жената; християнскитѣ домъ; подготовка на учители за недѣлнитѣ училища; учителътъ като религиозенъ водачъ; степенуване на религиозно-образователния материал по курсове, и пр.

Въ общитѣ пѣкъ събрания презъ тия два дни се държахъ отъ избрани лица лекции на следнитѣ теми: 1) „*недѣлното училище и евангелизъмътъ*“ отъ Д-ръ *Тойохико Кагава* (Япония); 2) „*новото свѣтовно положение*“ отъ пасторъ Д-ръ *Гаррилдъ Уилкисъ* (Англия); и 3) „*недѣлното училище, християнското братство и свѣтовната мисль*“ отъ пасторъ Д-ръ *С. В. Хюгсъ* (Лондонъ). Въ своята речъ, която се очакваше отъ всички съ много голѣмъ интересъ, свѣтовно-известнитѣ японски християнски водачъ и апостолъ на кооперативното движение, Д-ръ *Тойохико Кагава* отъ Токио подчерта още въ самото начало важната роль, която недѣлнитѣ християнски училища играятъ въ неговото отечество (въ Япония) за приобщаване на младежъта съ християнството и за новитѣ (годишно 20,000) обращения и покръствания. „По мое мнение,—каза той,— недѣлното училище, чрезъ религиозното образование, е чудесна метода на евангелизация, за да може систематично да се преподаде Словото Божие на децата и на младежъта“. Отъ своя 26-годишень олитъ той открива, че христичнитѣ, които поддържатъ църквата въ крайнитѣ квартали, сѣ

ония, които сѣ минали презъ недѣлнитѣ училища и които следъ това сѣ приели кръщение. „*Безъ религиозно образование за децата отъ преградията въ недѣлнитѣ или седмична училища абсолютно не е възможно да се спечелатъ добри членове, които да поддържатъ църквитѣ въ работническитѣ квартали на индустриалнитѣ градове*“. А за тая религиозно-образователна работя за всички недѣлни училища той препоръчва следнитѣ седемъ пѣтци (методи): да се посочи на децата Божиятъ планъ въ природата (nature study method); да имъ се покаже красотата на цѣлия свѣтъ, който Богъ е създалъ (beauty method); чрезъ молитва, прослава, размисль и тишина (prayer method); да се научатъ децата да иматъ планъ и творческа сила въ своя характеръ, които Богъ е вложилъ въ тѣхъ (work method); да се научатъ да обичатъ другитѣ и Бога (love method); да имъ се разказва историята на Божията милость (Bible history method); чрезъ личенъ допитъ, чрезъ добри учители, голѣми човѣци и голѣми религиозни характери.

Другитѣ ораторъ, Д-ръ *Г. Уилкисъ* отъ Манчестеръ, обрисувъ „новото свѣтовно положение“ съ помощта на свѣтелствата отъ лѣваа водача на съвременната мисль въ Англия — единиятъ въ областта на приложната наука, а другиятъ въ историята — като „отчаяние на хуманизма и оптимизмътъ на християнине“. Както Sir Alfred Ewing, така и Arnold Toynbee сѣ наклонили да вѣрватъ, че (за жалость) вече е много късно да се употребява даже дѣкретство за нѣкакво обучение. Но Д-ръ Уилкисъ намира последното само въ *обращането на свѣта и на съвременната цивилизация, въ новата насока на живота (metanoia)* — отъ себе си къмъ Бога! И тая промѣна въ насоката на човѣшкия животъ може да извърши едно силно и свѣтовно-разпространено движение на недѣлнитѣ училища. Отъ тия последнитѣ именно въ днешно време, което толкова много прилича само на времето на апостолитѣ, трѣбва да избѣжатъ ратници за раздвигане и издигане на съвременния животъ нагоре — къмъ Бога!

Въ тоя духъ говори и Д-ръ *С. В. Хюгсъ*. Излизайки отъ сѣлната отчаяваща картина на съвременността, която застава мъже и жени да викатъ къмъ Бога за спасение, той вѣрва, че Богъ сигурно пакъ ще имъ отговори съ думитѣ на Предвѣтния Му Синъ: „Оставете децата да доплатъ при Мене, защото за тяхна е Царството Божие“. А това е, защото братството и мирътъ не сѣ само политически срдѣства, а — живя принципъ, които ще се осъществяватъ по-скоро чрезъ истинско създаване на детския характеръ откогато чрезъ преслаждане на възрастнитѣ. И, както пѣлтъ презъ детството (въ Вилхелмъ и Назаретъ) стана пѣтъ и за Бога въ Неговото спасително дѣло, така и днешното смутно човѣчество ще намѣри единственото мѣдро решение чрезъ боговъзрениа духъ на детството. Затова и недѣлнитѣ училища учатъ всички свои ученици, какъ да получатъ отъ Спасителя и Господари на Живота „сила да станатъ Божии деца и какъ да действуватъ като такива“. Така само — чрезъ християнско братство — Божие намѣрение и човѣшкото благо могатъ да бждатъ осъществени. Както и иначе — безъ християнско човѣкобратство — дори велики цивилизации (Визитетъ, Вавилонъ и Римъ) стърчатъ само като погребани предупреждения на историята.

О, ако свѣтътъ можеше да прекове свитѣ мечове въ плугове и сѣрпове пакъ тѣя скоро, както той бързо прекова плуговетѣ си въ мечове и нови ордия за война! Това е, може би, сега вече само мечта за братство, но съ силата на Бога, нашия Творецъ, въ чистото сърце на човѣка тѣ може да стане действителностъ. Затова, обаче, цѣлнитѣ свѣтъ сега се нужае отъ

Христа. Всички блага, които Той бѣ обещалъ за отдѣлния човѣкъ и за цѣлия свѣтъ, могатъ да се изпълнятъ само съ вѣра въ Него! И дѣлата сѣ преденитѣ на християнското братство и на свѣтовния миръ! Новата ера, за която се молимъ, ще бѣде създадена отъ християнската младежъ. Само че тя трѣбва да бѣде научена въ недѣлнитѣ училища, чакъ да посвети своя животъ и своята дейностъ на Княза на Миръ. Отъ насъ, учителитѣ, зависи, щото тая младежъ, която може да направи отъ нѣкън политически „назъмъ“ своя религия, да бѣде полезна прилѣчена въ служба на Христа, която само води къмъ братство и миръ. „Дайте ни само млади човѣкъ, и ние ще създадемъ единъ новъ духъ и една нова земя въ едно поколение“.

(Следва)

Проф. прот. Хр. Димитровъ

Църквитѣ и свѣтовниятъ миръ.

Великитъ учителъ на човѣчеството — Христосъ прогласи вѣрнитѣ и основни начала на свѣтовното братство. Но колко малко сме изпълнили отъ великото Му учение за миръ между народитѣ!

Ако само за моментъ сравнимъ отношението между народитѣ за 1936 години, съ тѣзи предъ Христа, ние ще забележимъ голѣма прилика. Но дори и да не правимъ този дълъгъ исторически прегледъ и се огледаме, какво става около насъ днесъ, въ времето, когато най-вече се говори за миръ и приятелство между народитѣ, ние съ право бихме казали, че живѣемъ въ етически вѣкъ.

Равенството между народитѣ съществува само въ доктрината на международното право. На дѣло, народитѣ се дѣлятъ на победители и победени, малки и велики, възрождени и невържени, свободни и поробени, суверенни и зависими и дори културни и варварски. А за раздѣлителенъ белегъ се взима произволни понятия, диктувани отъ грубия егонизъмъ на отдѣлнитѣ народи.

Свободата и началото на самоопредѣлението сѣ думи бѣде съдържание, зависящи отъ настроенята на по-силния. Народи, имаци вѣковни традиции и дади огромни културни ценности на човѣчеството, сѣ подъ робство, а други, водятъ свободно съществуване, обаче, ограничени да проиятъ волатъ си на свободни, защото като че ли живѣятъ по милостята на силнитѣ нации.

Вмѣсто взаимно подпомагане между народитѣ, вмѣсто братство и любовъ, всички сѣ настрѣжили едни срещу други, ожесточени, непримирими, готови всѣки моментъ да се сблъскаатъ, жадни, едни да запалятъ придобитото и чуждото, а други — за мѣстъ и отплата.

А надъ цѣлото човѣчество сѣ простѣла черната си мантия смъртѣта и олуството, незадоволености отъ десетѣтъ милиона жертви презъ свѣтовната война.

И това се създава отъ всички и всѣки тѣлесъ изходъ. Едни го намиратъ въ О. Н., други въ силата на отдѣлния народъ, но и еднитѣ и другитѣ сѣ съгласни съ формулата „si vis pacem, para bellum“. И оржейнитѣ фабрики на цѣлъ свѣтъ всѣки день хвърлятъ съ милиони своитѣ аловци произведения — нонитѣ, модернитѣ оржии, заплашващи да унищожатъ човѣшкия родъ.

А всички забравятъ огромната роля, която въ това отношение могатъ да изиграатъ християнскитѣ църкви, като представителки и утѣрителки на Христовото учение. Тѣ нѣматъ силата на физиката, на оржията, на подлостѣта. Но тѣ иматъ една друга сила, много по-голѣма и могъща — силата на духа, силата на Христовото учение, силата на християнския моралъ и шдѣ всичко Божията всемогъща благодатъ.

Две сѣ насокитѣ, въ които църквитѣ могатъ да

развиятъ своята дейностъ, които неминуемо ще даде своитѣ добротворни резултати.

Да откриятъ и премахнатъ първо причинитѣ за невъзможния международенъ животъ, дори и следъ като Христосъ посочи вѣрния пътъ и да откриятъ и премахнатъ причинитѣ конкретно за днешното тежко международно положение.

Първото изисква една постоянна, продължителна, тежка и ланомѣтна работа, втората — актуна и трескава дейностъ, за да се предотвратятъ бърже евентуалнитѣ конфликти за да се осигури спокойствие за провеждане на първата.

Църквитѣ трѣбва да почнатъ отъ издирване първопричинитѣ, за да поправятъ грѣшитѣ на оубѣн, които не започватъ отъ тамъ, а търсятъ други рецепти. Нѣкога, следъ потопа, човѣцитѣ, страхувайки се отъ новъ потопъ, вмѣсто да се поправятъ и престанатъ да грѣшатъ, та по такъвъ начинъ да отстранятъ причината за потопа, се запретнаха да строятъ висока кула, която да имъ послужа за убежище. И Богъ ги наказа достойно. Първѣтъ дълъгъ на църквитѣ е да не допуснатъ да се повтори същото.

А първопричинитѣ за да не може да се осмислени до сега свѣтовното братство между народитѣ, се коренятъ въ отдѣлния човѣкъ. Въпреки всичко, човѣцитѣ забравиха и не можаха да изкоренятъ отъ духовната си природа всички оубѣн недостатѣци, които тѣ носѣха преди да бѣха облъхнати отъ свежата струя на християнството. Егонизмътъ, завистѣта, заобата, жаждалата за материални облатѣи, користѣта, все още намиратъ мѣсто въ човѣшката душа.

А всички тѣзи пороци, съществуващи въ индивида, не можаха да не се огрантѣ и проектиратъ изцѣло върху съвѣдничавида — отдѣлния народъ. И отъ тамъ вече произлизатъ тѣзи гибелни за човѣчеството международни отношения.

Ето благодатното, необработено още поле за една колосална дейностъ на църквитѣ. Да изкоренятъ тѣзи пороци отъ човѣшката душа и да всадятъ на тѣхно мѣсто християнскитѣ добродѣтели — любовъ, добротворство, импулъ отъ духовното начало въ живота, смиренна, жертвеностъ за доброто на своя братъ.

Плѣтѣ е тежкъмъ, борбата мѣчна. Но църквитѣ ще бѣдатъ възрождени съ меча на Христовото учение и покровителствувани отъ Божиятъ промисълъ.

А този пътъ трѣбва да се знае, тази борба трѣбва да завърши съ победа, защото само тогава ще завари миръ между човѣцитѣ и ще се осмислени свѣтовното братство, което прогласи Христосъ.

За да може, обаче, да се отпочне това огромно дѣло, необходимо е едно относително спокойствие, което гѣмко настоящитѣ исторически моментъ не ни дава.

Необходимо е, значи, да се откриятъ и премахнатъ причинитѣ на днешното натегнато международно положение, за да се създаде необходимата обстановка на прилагане на първия планъ.

А тѣзи причини очевидно се намиратъ въ хилядитѣ несправедливости, които убѣчиха последната война и само премахването на които могатъ да отстранятъ бурята, която е надвиснала надъ свѣта.

Мирнитѣ договори въ Парижъ, вмѣсто да турятъ начало на омрговоряването, потърсѣха смѣтка за виновни и невинни, и за критерии взеха победата и поражението. Миллиони люде бѣха откъснати отъ майката Отечество и оставени подъ чуждо робство. Подложени на единъ несправедливъ режимъ, тѣзи огромни човѣшки маси сѣ една страшна заплаха за мира. Наложиха се милиарди репарации, плащани отъ залъка на невинни деца, които трѣбваше да гладуватъ, заради единствено-

ната имъ вина, че сж деца на тѣзи, които изпълняваха отечествения си дългъ.

На много горнини унижения бѣха подложени победенитѣ, а това създаде едно озлобление и жажда за отмъщение, които застрашаватъ днесъ свѣтовния миръ.

Единственитѣ изходъ, който до вчера се считаше за международна ересь, а днесъ официално е признагъ и отъ победенитѣ, е ревизията на онѣзи неправди въ Парижскитѣ договори, които сж очевидни.

Не напразно въ английския парламентъ на нѣколко дати се поставя този въпросъ. Не случайно голѣми френски общественици *открито вече поддържатъ* тази теза. Не напразно и Италия сждо е за коригиране на сторенитѣ грѣшки.

Къмъ това и църквитѣ на отдѣлнитѣ народи, за които не важатъ дипломатическитѣ формули победени и победители, трѣбва да насочатъ своитѣ усилия. И то активно, дейно, защото всѣки денъ е скжль и иски денъ, може да се случи неоправданото.

Нима е невъзможно да се образува единъ форумъ на представители на всички християнски църкви по свѣта, който да се събере на една огромна конференция, кждето да се разгледатъ конкретнитѣ мѣрки за въздравиране на застрашения миръ и да се изготви генералния планъ за изграждане на истинското свѣтовно братство?

На него, за разлика на палиативнитѣ мѣрки, които сж се предписвали до сега, трѣбва обстойно да се разгледатъ въпроситѣ съ огледъ диренето и премахването първопричинитѣ на свѣтовното разнотласие и вражда.

Въ тази насока азъ мисля, че трѣбва да даде силитѣ си за свѣтовния миръ и родната Българска православна църква. И още — да занесе предъ свѣта и останалитѣ църкви онази частъ отъ неправдитѣ на Парижкитѣ договори; която по силата на Ньобския договоръ легна върухъ плещитѣ на малкия и беденъ Български народъ. Да занесе онова непосилно бремe, което днесъ тегне надъ българското дете, което *живѣе въ нищета*, невинно обречено на мжки.

И само тогава, когато великитѣ завети на Христа бждатъ единственитѣ, които ще редятъ отношението между човѣцитѣ и народитѣ, само тогава, когато любовта и справедливостта наложатъ равенството, свободата и взаимното подпомагане, *само тогава ще може да се осмисли свѣтовното братство и ще зацари вѣчненъ миръ.*

Църквитѣ на всички народи иматъ дълга, поетъ предъ Бога-Отца и Бога-Сина да сторитъ всичко, за да могатъ чрезъ Божия Духъ да отвѣрнатъ човѣчеството отъ пътя на злото и го поведатъ къмъ свѣтовното бждене на пълното Христово тържество.

Кл. Далкалчевъ.

не е така подготвенъ да преподава въроучението, както е подготвенъ специално да богословъ. Законно е, понеже е въ духа на чл. 57, алинея втора, отъ Закона за народното просвѣщение, гдето се казва: „Лица съ пълно висше образование, не държали държавенъ изпитъ за учители въ срѣдни училища, могатъ да се назначаватъ за редовни учители въ прогимназитѣ“. Добавихме, че богословнитѣ учители ще занесатъ въ училището здравъ върски и националенъ духъ, духътъ на възражденитѣ отъ Освободителната епоха, за който духъ така често се пише и говори у насъ следъ 19 май. Накрай, помолнихъ г. Министра да занесе въ министерския съветъ необходимата за целта наредба-законъ.

Висшиятъ административенъ съветъ при Министерството на просвѣтата разгледа молбата ни и я остави безъ последствие, понеже противоречила на закона.

Отъ истинитѣ обяснения на нѣкои членове на съвета разбрахме, че приведенитѣ отъ насъ чл. 57 ал. втора, отъ закона за народната просвѣта се отнасятъ за завършилитѣ историко-филологическия и физико-математическия факултети, понеже тѣ именно били подготвени за учители, а не богословитѣ.

Вѣрно ли е, че всички завършили разнитѣ отдѣли на историко-филологическия факултетъ сж по-подготвени отъ богословитѣ за учители въ прогимназитѣ? — Да вземемъ, напр., завършилитѣ философия. Какви дисциплини изучаватъ тѣ? На стр. 65 въ „Закона за университетата и университетскитѣ правилници“, отъ 1925 г. сж изброени предметитѣ, които се изучаватъ и по които се държи изпитъ въ философския отдѣлъ. Ето самитѣ предмети:

Първи изпитъ.

I. група: История на философията до Канта, Етика.

II. група: Психология, Естетика.

Втори изпитъ.

I. група: Теория на познанието, Логика, Философия на историята.

II. група: История на философията отъ Канта. Метафизика, Философия на религиятѣ.

А отъ изброенитѣ предмети, да речемъ, че студентътъ-философъ държи изпитъ по политическа икономия или теория на статистиката.

Какжете, чататели, кой отъ изброенитѣ тукъ предмети се среща въ програмата на прогимназитѣ? Нито единъ! Тогава въ какво се състои по-голямата подготовка на философитѣ за преподаватели въ прогимназитѣ отъ тази на богословитѣ?

А какво изучаваме ние, богословитѣ? За да не изброявамъ поаробно, ще кажа, че осменъ въроучението въ неговата дълбина и ширина ние изучаваме и държимъ изпитъ по църковнославянски и старобългарски езици, нѣмски или френски езикъ. Завършилитѣ Богословския факултетъ изучаватъ най-подробно история на религиятѣ, обща църковна история, история на православнитѣ и славянски църкви, българска църковна история. Тѣзи истории обхващатъ въ себе си и дѣлата гражданска история — обща и отечествена. И по четиритѣ помнати истории богословътъ държи университетскитѣ изпитъ.

Отъ тази сълоставка е ясно, че богословътъ е по-подготвенъ отъ философа за преподавателъ въ прогимназитѣ. А щомъ законътъ дава на по-неподготвения право да учителствува въ народнитѣ прогимназии, естествено и справедливо е да даде сждото право и на по-добре подготвения. Това може да стане съ специална наредба-законъ.

Издаването на такава наредба-законъ нѣма да бжде нито трудно, нито пъкъ странно. Защо? Защото, ако

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Искането на богословтѣ.

Ние — завършилитѣ Богословския факултетъ — отправихме до г. Министра на просвѣтата молба: да бждемъ назначавани за редовни учители по въроучение въ голѣмитѣ, съ достатъченъ минимумъ часове по този предметъ прогимназии, каквито сж напр., столичнитѣ прогимназии, Изтъгнахме, че това наше искане е и справедливо и законно. Справедливо е, понеже никой

на лица съ сръдно образование, завършили някакъв курсъ по фанаско възпитание, министерството на просвѣтата даде правото да стават редовни учители и въ прогимназии съ по-малко отъ 8 паралелки и въщо повече: да преподаватъ всички предмети, които се изучаватъ въ прогимназиитъ, още по-лесно и съ по-голямо право и основание то може да удовлетвори искането и на богословитъ.

Надѣваме се, че поне сегашниятъ министъръ на просвѣтата г. д-ръ Н. П. Николаевъ, който е съ правно чувство и високо издигнатъ човѣкъ, ще обрне внимание на този въпросъ и ще каже своето справедливо дума.

Ал. Величковъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА

На богословския православенъ съборъ въ Атина.

Въ в. „Миръ“ бр. 10912, отъ 2. т. м. на уводно мѣсто познати публицитъ и бившъ м-ръ М. Маджаровъ който е и добръ църковникъ пише:

При общия смутъ, който владѣе въ днешно време по цѣлия святъ, конгресътъ на православнитъ богослови и изказанитъ въ него мисли и пожелания, сж едно добро предназначение за бъдещето миро развитие на балканскитъ народи. Особено удаоствие ни причини поздравя на българ. делегатъ протопрезидентъ Ст. Цанковъ, при тържественото отираване на конгреса отъ името на Българския Св. Синодъ, а върваме и на цѣлото Архиепископско Собрание, което заседава днесъ въ столица София. И по форма и по съдържание поздравитъ изказва чувства и мисли на истински православни люде, които безъ да накрътитъ съ нищо своитъ национални задължения подържатъ твърдо своитъ исторически предания и своята дълбока привързаностъ къмъ своята вѣра и църковна организация. Може и православнието да е гръшвило поинкога въ своитъ административни разпорѣждания, но намъ се иска да отдадемъ тия грѣшки не на православнието, нато религия, а поचेетво на национални заблуждения и свѣтски интереси. Голѣмиятъ принципъ на православнието е съборността и толерантността. Върху тоя принципъ почва и правото на мистичнѣ църкви да иматъ своя национална администрация. Православнието не носи ония грѣхове, на други нѣкои църкви, които сж се правили, разбира се, въ мръснитъ времена, съ насиня върху човѣшката съвестъ. Православнието е било обвинявано въ недостатъчно строга дисциплина и вътрешна енергия, но е освободено отъ историста за проливане на човѣшка кръвъ по причина на други вървания. Ние българитъ съ много малки изключения, сме останали вѣрни и неизмѣнни къмъ догмитъ на православнието. Нашето възраждане и нашата политическа свобода сж свързани съ нашата борба за една автономна църква. Даже и при нашитъ споразумения съ царистската патриашия, ние си оставаме привързани къмъ своята национална църква, и къмъ нейнитъ неизмѣнни догмати.

Както въ продължение на 60 години, отъ когато се прекъсна формалното общение на нашата църква съ останалитъ православни църкви, тъй и въ поздравителната речъ на синодалния делегатъ, вѣе неизмѣненъ духъ на привързаностъ къмъ протестантската вѣра и желание да изчезнатъ всички недоразумения, които не сж били никакъ догматически, а чисто и просто национални. При таква условия достатъчно е да се направятъ достоплеппи, не отслабни, а постъпки, за да се достигне и до формалното единение на нашитъ църкви съ другитъ православни църкви. Имамнитъ времена, безплоднитъ борби, трѣбва да сж дали поука на всички за да разбератъ, че религиознитъ въпроси не сж дреха, която да се промѣни споредъ случая и обстоятелствата. Българинтъ не е прекаленъ фанатикъ, но държи за своята вѣра. Затова той се носи толерантно къмъ другитъ религии и не се чуди, когато тѣ държатъ здраво за своитъ религиозни вѣрвания. Другитъ православни църкви трѣбва да сж правдатъ, дето българитъ при толкова голѣми изключения си оставахъ привързани къмъ православнието изповядване. Тоя исторически фактъ трѣбва да изкара и другитъ да бъдатъ по внимателни, когато се огласи въпроса за запазване на нѣкое национално достоплеппе.

Наистина, богословскитъ православенъ съборъ въ Атина не ще се занимава съ административни въпроси за

отношенията на църквитъ, но надѣваме се, тамъ ще се създаде една по нова атмосфера за изчезването и на най-малкитъ следи отъ недоразумения. Когато е въпросъ за църковната управа на единъ шестмилionenъ народъ, заговаря значението си дребунитъ. Тоявъ най-добре ще го разбератъ професоритъ-богослови отъ православното изповядване, защото тѣ сж имали въ своята кариера най-добритъ случаи да изследватъ какви печални послѣствия сж дали на народитъ религиознитъ раздори. Въ днешно време за всички религии има тавнава голѣми опасности, че ни трѣбвало да имъ се представяватъ останалитъ отъ 1872 год. тѣмнитъ за тѣрде ареони. Ето защо, ние посрѣщаме атинския конгресъ на православнитъ богослови съ съчувствия и надежди, какити трѣбва да храни всички искрѣнѣ православни, бѣлтъ той дѣлоно или мирско лице.

Ние срадиваме г. М. Маджарова, които не проща да отбеложни и подчертава умело важни прояви въ нашия и международенъ църковенъ животъ.

А. Т-овъ

Проф. Тотъ, *Пазя вѣрвата си*, прев. отъ итнскитъ Д. А. София — 1936 год., стр. 103. Това е надсловъ на една хубава книга, излязла отъ перото на познатия унгарски ученъ проф. Тотъ и преведена отъ прот. Д. Андреевъ. Издадена е въ 50.000 екземпляри, по случай празникътъ на християнизирването и е раздадена даромъ изъ царството на учещата се младежъ, за което е и предначинана и посветена. Тая книга е хубаво преведена на единъ увлекателенъ и лекъ езикъ, поради което е и още по-интересна. Правитъ едно малко извлечение отъ сжщитъ, изпестрена съ хубави примѣри изъ живота и историста.

Между друго, въ нея се изтъква значението на религията, която дава животъ, размахъ, полетъ и съдържание. Само въ свѣтлината на вѣрвата ние познаваме защо сме се родили на свѣта. Само вѣрвата дава идеали, за които заслужава да се боримъ. Нашитъ дълъ на земята, изпълнението на нашя дългъ, почтеностъ на характера само чрезъ вѣрвата могатъ да се издигнатъ и да получатъ сжщисна, надземна стойностъ. Само чрезъ вѣрвата нашята животъ ще бъде изпълнение на волята Божия, ще стане непрестанна молитва, ще бъде служене на Бога, т. е. на най-висшия Господаръ.

Ако отнемемъ отъ свѣта Бога, какво ще остане отъ него? — Ще остане едно умисно, на хиляди части разкъсано и противоречуеще въ себе си смѣстване, което ще бъде напоено съ отровата на скръбта и страданията, и на чийто край ще ни срещне ужасътъ отъ смъртъта. Превъ е Шилеръ, когато казва: „По е лесно отъ пѣсьтъ да сградимъ градъ въ въздухъ, отколкото да образуваме общество безъ вѣра на Бога“.

Колкото повече учимъ, мили момко, толкова по ще почувствувааш необходимостта на земното смѣстване и собствената си нищожностъ; душата може да се изпълни съ величие и широта само когато я издигнешъ къмъ вѣчното. Религията — и само тя — е, която може да разреши всички въпроси за живота. Защото, ако земниятъ животъ е подготовка за вѣчния, тогава ще ти стане ясно, че и неговата целъ не е тази, да потършиш до налъ ушитъ си аъ наслади и удоволствия, но да приготвиш душата си за вѣчното, особено вѣчно предназначение.

Ти знаешъ Гютевия „Фаустъ“! Той е вълноплеще на вѣчната борба на човѣка съ злото и непрестанното му стремление къмъ доброто. Героятъ опиталъ всичко, но

поетът намира само едно успокоително решение: *бъ вѣра!* Вѣрата въ милцията и неизказана Богъ и въ вѣчността! Всички най-велики поети и писатели сж дълбоко религиозни хора. Въ тѣхнитъ съчинения, изъ които стене страстно желание на дамо, когато търси да намери Бога, всички тѣ само подкрепяват казаното отъ църковния отецъ Тертулианъ (отъ III в.): *„Човѣшката душа по самата си природа е християнска“*.

Напразно ще засипава съ пръстъ племтящия огън!
— Всѣки човѣкъ жадува за Бога, е казалъ още Омиръ въ своята *„Одисея“*.

Ти, разбира се, си видѣлъ твърде малко отъ свѣта и отъ „Модерния животъ“, но сигурно си преживѣлъ моменти, въ които вече си се срещалъ съ страшнитъ проблеми на живота. Съ течение на годинитѣ все по-често ти става, че колкото по-голям е напредѣкътъ на човѣчеството въ областта на техниката и индустрията, толкова по-изтънчени ставатъ и наследитѣ, и толкова, следователно, по-малко тѣзи придобивки на културата могат да задоволятъ жадуващата за по-висшето душа на човѣкъ.

Човѣшката душа жадува за Бога. И колкото и да се мъчимъ да утолимъ въ нея тая жажда, само чрезъ придобивкитѣ и чудесата на модернитѣ цивилизации, чрезъ автомобилъ и аероплана, чрезъ театръ и кино, чрезъ радиото или всевъзможни други развлечения, ние не ще успѣемъ въ това; презъ тихитѣ часове, когато душата се вдълбочи въ себе си и започне да живѣе само съ себе си, тя остава всичко на страна и търси Бога, търси своето отечество, Богъ не е рожба на свѣта!

— Има Богъ, има една свещена воля!

„Надъ времето и надъ пространството стои жива светлата мисль“ (Шилеръ).

При мнозина невѣрующии писатели се забелязва, че колкото повече не вѣрватъ, толкова повече чувствуватъ нужда да говорятъ за Бога, за да успокоятъ душата си, която постоянно се брани срещу тия нападки и стои въ защита на Бога. Защото искатъ да мълчатъ за Бога, за това толкова говорятъ за Него. Великиятъ познавачъ на човѣшката душа Иеремия Готхелфъ (1798 — 1854) пише по нѣкакъвъ случай: „Можемъ ли да си представимъ, какво би станало съ душата ни, ако отгоре никакъвъ свѣтълъ лъчъ вече не ни се усмихва; ако тя престане да вкусува и да се подкрепя съ небесния хлѣбъ; ако търнитѣ и болятъ ли на живота в притиснатъ за да я задушатъ? ... Помисли: една дива пропастъ, въ която никога слънцето не прониква, и си представи умаятъ, който ще изпитаващъ, ако трѣбва тамъ да живѣешъ въ мракъ и мъгла между острови растения, безъ да можешъ нѣкога да се измъкнешъ отъ тази пропастъ, за да поемешъ прѣсенъ и здравъ въздухъ. Ето това би станало съ насъ, ако свѣтлината на благодатта престане да стопля и просвѣтява нашата вѣтрещиностъ, ако землинѣе гласътъ отгоре и престане да бже нашето слънце, което да разпръска мъглитѣ на мрачното ни настроение“.

Това, което е слънчевиятъ лъчъ за живота на природата, това е вѣчната свѣтлина, Богъ, за живота на душата. Хората въ своето високомерие често се изправятъ срещу Бога, като забравятъ, че всички блѣжъщи, хубостъ, резумъ, знание и блага, които иматъ, сж имъ само даръ отъ Бога. Сърдцето на всѣки човѣкъ е изпълнено съ страшно желание за единъ по-добъръ, по-идеаленъ свѣтъ. Нима това желание е безъ смисль? Не! Трѣбва да има една съвършена, абсолютна пълнота и съвършенство; трѣбва да съществува Богъ.

Никога, прочее, не забравяй, мили приятелю, че твоята млада душа не е направилъ никога по-крививъ развѣтъ, освенъ когато по-дълбоко я изпълнишъ и насилишъ съ възвишенитѣ Мисли за вѣчна и всемогущия небесенъ Отецъ, който те обича безкрайно.

Арабитѣ иматъ една чудна приказка за плача на Сахара. Когато въ ясно звездна нощъ полкне тихъ кладѣцъ надъ безкрайната пѣсчана пустина и милиарди мънички пѣсчинки се занадпреварватъ една следъ друга въ своя бѣгъ, чува се като че ли скимтене на нѣкоко смъртно ранено грамадно животно.

— Чувае ли?— казва арабитѣ, водачъ на кервана: пустинята плаче! Олакна се, че е осъдена да бже вѣчно бесплодна; жалк за своитѣ цвѣтни градини, люлюещи се житни полета, смѣющи се плодове, които нѣкога е имала преди да изгори и да стане Сахара.

Мили момко, изгорени празни пустини сж душитѣ на невѣрнитѣ! Вѣшно тѣ си даватъ вѣдь, като че ли всичко е въ редъ. Когато, обаче, презъ тихитѣ часове на нощта лежатъ безъ сънъ, тѣхната невѣрующа, пуста и изгорѣла душа горнино плаче.

Какъ хубаво е казалъ това поетътъ!

„Безъ Бога — безъ котла,
вътъ отъ Бога — беденъ и самъ
въ Бога — богатъ и великъ“ (Шубертъ).

Ние горещо препоръчваме тая хубава книга.

H. И.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Светия Синодъ на българската Църква.

Съдебно отдѣление.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *шестнадесетото* съдебно заседание на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1936 година, ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ съдебни производства:

XVI сѣд. заседание — 16 декемврий 1936 год.

1) в. д. у. д. № 29/36 на свещ. Хараламби Николовъ, отъ с. Камено, Кубратско. 2) в. бр. д. № 264/34 на Никола Г. Касървъ, отъ Сливенъ, и Маринка П. Сарачева, отъ с. гр. 3) в. бр. д. № 70/35 на Стефанъ Шишковъ и Петкана Д. Коларова, отъ гр. Шуменъ. 4) в. бр. д. № 105/35 на Вангелъ и Тона М. Савони, отъ София. 5) в. бр. д. № 11/36 на кап. Асенъ Кирковъ и Мария (Мици) Ал. Йонеску, отъ София. 6) в. бр. д. № 111/36 на Иванъ Цаквъ, отъ София, и Елена Киртиеръ, отъ Варна. 7) в. бр. д. № 191/36 на Станка Пешева, отъ с. Кестамблъ, Търноаско, и Пешо Геновъ, отъ с. Мировци, Ново-Пазарско. 8) в. бр. д. № 192/36 на Пенка п. Филипова, отъ с. Сланотрънъ, Видинско, и Асенъ М. Моллаво, отъ с. Рѣхово, Русенско, 9) в. бр. д. № 193/36 на Минко Ив. Пауновъ и Пенка К. Дончева, отъ с. Столѣтово, Карловско. 10) в. бр. д. № 194/36 на Ефтимия и Славейко Н. Зафироци, отъ гр. Варна. 11) в. бр. у. д. № 195/36 на Руси П. Бѣлчевъ и Мария Стефкова, отъ с. Тервелъ, Ямболско. 12) в. бр. д. № 196/36 на Стоянъ В. Вутовъ, отъ София, и Стоянка Ст. Вутова, отъ с. Долни-Лозенъ, Софийско. 13) в. бр. д. № 197/36 на Ангелъ и Анка Петрови, отъ Видинъ. 14) в. бр. д. № 198/36 на кап. Грози Д. Григоровъ, отъ с. Диново, Хасковско, и Райна Д. Мишкова, отъ гр. Хасково. 15) в. бр. д. № 199/36 на Вѣнко и Младена Тодоринови, отъ с. Слатина, Софийско. 16) в. бр. д. № 200/36 на Иванъ Н. Яневъ и Константинъ Пѣва, отъ с. Козарево, Пещерско. 17) в. бр. д. № 201/36 на Пролѣтъ Димитровъ и Василка Митева, отъ с. Генералъ-Колево, Провадийско. 18) в. бр. д. № 202/36 на Ламбри и Мария Попови, отъ Пловдивъ.

1. У насъ.

Панахида. Въ неделя, на 6 т. м., въ Синодалния параклисъ, следъ Божествена литургия, бѣ отслужена панахида отъ Тѣхни Високопроещенства Синодалнитъ Митрополити за Хаджи Гено, Ана и Станка Губидликовъ, на чето име има учреденъ фондъ при св. Синодъ за подпомагане бедни и трудолюбни ученици въ духовнитъ семинарии.

Съобщаватъ ни, че на 22 м. м. е билъ осветенъ новопостроениятъ храмъ въ с. Сжднево, Н. Загорска околия, Старо-Загорска Епархия. Освешаването се извършило отъ Негово Високопроещенство св. Старо-Загорски Митрополитъ 2. 2. *Паваълъ*, въ съслужение съ шестъ души свещеници. Високопроещениятъ Митрополитъ пристигналъ въ с. Сжднево още на 21 с. м., по-срещната тържествено отъ всички сждневци, во главе енорифскиятъ нивъ свещеникъ и кметския нивъ намѣстникъ. Веднага той се отпразилъ за новопостроения храмъ, гдето преди вечерята, извършилъ определеното последование за освешаването и пристигналъ къмъ вечерята. Храмътъ билъ препълненъ отъ богомолци и Високопроещениятъ Митрополитъ далъ кратките уплътвания на населението за реда, по който се въ извърши последованието за освешаването на новопостроения храмъ.

На други денъ, неделя, службата по освешаването на храма започнала въ 6 часа сутринята и свършила въ единъ часъ сл. обѣдъ, при стечение на множество посетители, както отъ близкитъ села, тъй и отъ гр. Н. Загора. Болшинството отъ посетителитъ сж били принудени да останатъ въ църковния дворъ, понеже храмътъ още отъ рано сутринята билъ препълненъ. Следъ надлежното освешаване, Негово Високопроещенство, съ цѣлствитъ, достигнелъ и пленявалъ душитъ и сърцата на богомолцитъ езикъ произнесълъ поучително слово, въ което, между другото, подчерталъ :

„Ние днесъ сме свидетели на едно дивно събитие въ нашия животъ. Тамъ, гдето преди много години била сградата за изнасяне на хваления къмъ лъжепророка Мохамеда, сега тържествено се изнася кръста Христовъ върху купола на този новозиданиятъ храмъ. Той е вече завършенъ и осветенъ. Отъ този часъ нататкъ, това вече не е обикновена сграда отъ камъни и варъ, а е живо сщество, проповѣдникъ на истината Христова, вѣзвестителъ на Словото Божия за наше спасение, живъ изворъ на Божествена сила и дарование, които ще бликатъ на вѣчни времена.

Радамаъ се, че храмътъ е посветенъ на името на Светаго Ивана Рилски Чудотворецъ. Създавамъ Ви, че сполучливо сте набрали името на този български светецъ, който е нашъ роденъ братъ, патронъ и покровителъ на България“.

Следъ тази речъ се започнала Св. Литургия и като свършила, Кириархътъ далъ своето Архиепископско благословение и раздалъ нафора на богомолцитъ. Жителитъ

на с. Сжднево сж сложили братска трапеза за всички присъстващи, на която трапеза участвували Кириархътъ на Епархията, Общинскиятъ кметъ на гр. Н. Загора, Окол. Управителъ на сжия градъ, централнитъ кметове на близкитъ селища, както и тѣхнитъ замѣстници. Точно въ 3 часа сл. об. Негово Високопроещенство напусналъ селото, изпратенъ отъ множество селяни и посетители.

На 4 декемврий — деня на християнската младежъ — въ 6 1/2 ч. сл. обѣдъ, въ новия митрополитски салонъ, подъ покровителството на Негово Високопроещенство св. Софийския митрополитъ г. г. Стефанъ, столичнитъ ученически православни д-ва сж устроили хубава духовна забава. Присъствуващи сж синодалнитъ архиереи, заедно съ останалитъ свои събрати, дошли въ София за архиерейското събрание, и др. видни лица. Н. Високопроещенство Св. Софийскиятъ Митрополитъ г. г. Стефанъ открилъ забавата и прочелъ кратко, но много съдържателенъ отчетъ за дейността на ученич. правосл. хр. д-ва въ Софийска епархия. Следъ това Негово Високопроедобие Архимандритъ Филаретъ, протосингелъ на Софийския Митрополитъ произнесълъ много съдържателна беседа на тема: „*При кого да отидемъ*“.

На забавата пѣлъ съ голямо въздушевание и рѣдко умѣние хорътъ на студентското православно д-во „Св. Царъ Борисъ“.

Ученици отъ основнитъ у-ща и гимназитъ сж вешината на оинти артисти сж декламираха подобрани и много съдържателни стихотворения.

Накрай, оркестрътъ на столичнитъ правосл. ученически д-ва сж голямо майсторство изпълнили три музикални нумера.

Осветъ това, въ надвечерието на празника за християнска просѣта въ столицата сж държали сказки следнитъ духовни и мирски лица:

Свещ. Христо Филаретъ — „Най-големитъ християнски добродетели“. Свещеник. М. Ханджиевъ — „Празникъ на християнската младежъ“. „Родители и деца“. Свещ. Л. Леонченко — „Християнството и животътъ“. Свещ. Методи п. Стефановъ — „За религиозно-нравственото възпитание на младежта“. Свещ. П. п. Александровъ — „Материалистиченъ или християнски мирогледъ“. „Пърнитъ родителски дългъ“, на радиото — „Религ. нравств. възпитание на младежта“. Прот. Бор. п. Атанасовъ — „Четвърти декемврий“ на радиото. Свещ. Еню Петковъ — „Евангелието наука за живота“. Свещ. Ил. п. Николовъ — „Грижи за утрешния денъ“ и „Животъ безъ Бога“. Свещ. Георги Кировъ — „Царството Божие на земята“, Свещеник. Г. п. Стайковъ — „Опасности за младежта“ и на радиото „Къде да търсимъ Христа?“. Ан. Кавдански — „Защо живѣемъ?“ на радиото „Защо ни е религията?“. Ст. Ставевъ — „Материализмътъ и възпитание“. на радиото „Простъ животъ“. Бончо Бончевъ — „За духовния животъ“. Бориславъ Сараковъ — „Религия и култура“, Бор. п. Стоянковъ — „Християнство и комунизъмъ“. Д-ръ Марта Шопова — „Дейността на ученическитъ правосл. христ. дружества“ на радиото, Георги Кертевъ — „Българската Църква и българскитъ народъ“ и „Защо живѣемъ?“. Димитър Пеневъ — „Църквата възпитателка“. „За шастнето“ и „Животътъ на младитъ“. Христо Миневъ — „Сървременната младежъ и Христовитъ идеалъ“. Никола Църларовъ — „Европейската култура и християнството“ и „Религия и наука“. Ивана Коракова — „Цената на душата“ и „Религ. нравств. възпитание на децата“. Пант. Башевъ — „Християнизирание и възпитание“.

На 6 т. м., по поръчение на св. Търновски Митрополитъ г. г. Софроний, нашиятъ редакторъ Преосвещ.

шеният Антимъ Траянополски е осветил въ с. Раховци, Габровско, новия храмъ „Възвд. Пр. Богородици“ и провъзгласъ подходяще църковно слово за поука на богомолцитѣ и всички присъстваващи.

Нашата делегация. На 6, XII, т. г. въ 2-25 часа следъ обядъ замѣна нашата делегация за Женева. Начело на делегацията е м-рътъ на финанситѣ г. К. Гуневъ. Заедно съ делегацията замѣнаха и комисаритѣ на ОН за България г. Шейсонъ и съветникитѣ при Б. Н. банка г. Кюстнеръ.

Разглежданията на българскитѣ въпроси въ заседанията на Финансовия комитетъ при ОН ще започне въ четвъртъкъ, 10 т. м., и въпротно ще приключи до неделя. Въ заседанията на финансовия комитетъ м-рътъ на финанситѣ г. К. Гуневъ ще прочете едно изложение за състоянието на нашитѣ държавни финансии и на народното ни стопанство, а директорътъ на държавнитѣ дългове г. Н. Стояновъ ще прочете изложение за състоянието на нашитѣ държавни дългове.

Отъ Женева нашата делегация ще замине за Лондонъ, а управителътъ на Б. Н. банка г. Д. Божилонъ ще мине презъ Базелъ. Въ Лондонъ нашата делегация ще води преговори съ носителита на ценнитѣ книжа на нашитѣ земи за сключаване конвенция, — тъй като срокътъ на старата вече изтече. Делегацията ще положи усилия да сключи конвенцията за срокъ отъ две години. Делегацията ще се завърне, въпротно, къмъ 25 този месецъ.

Праздникътъ на Университета. На 8 т. м. въ 10-30 часа предъ обядъ, въ Народния театръ се откри тържественото утро, на което проректорътъ на университета г-нь проф. Мих. Анауловъ прочете докладъ за състоянието и постиженията презъ миналата учебна година. Неговиятъ приемникъ, новиятъ ректоръ г. професоръ Г. Маневъ, прочете речорската си речъ върху „Иаеи и пктинъ въ новата физика“.

На това тържество присъствува Н. В. Царятъ съ Н. Ц. В. Ки, Кирилъ съ свитата си, цѣлнитъ епископатъ, г. г. министритѣ и елитътъ на интелигенцията въ столицата и българското студентство.

Юбилей. На 7 т. м. о. прот. Борисъ Павловъ, председателъ на столичния храмъ „Св. Седмочисленици“ е отпразнувалъ въ скромнъ кръгъ 25 годишния си юбилей, като свещенослужителъ. Билъ е поздравенъ отъ Кириарха си и др. нѣкои върхуерен и познати. Пожелаваме още по-дългогодишна и плодотворна дейностъ на юбиляра.

Въ постоянната художествена Галерия „Аксаковъ“ 18. м. неделя 11^{1/2} часа сутринта Министрѣтъ на Народната Просвѣта г. Д-ръ Н. П. Николаевъ, заедно съ секретаря си и г. професоръ Филдовъ, сж посетили и най-внимателно разгледали художествената изложба на *Григоръ Найденовъ*, изказвайки му възхищенията си, както отъ изпълнението, така сжшо и отъ голѣмото разнообразие на сюжетитѣ въ картинитѣ му, между които има много изъ нашитѣ манастири около София и др. религиозни сюжети.

Изложбата се заврива на 17 декемврий вечерта.

II. Въ чужбина.

Католическата църква. *Послание на францускитѣ кардинали.* Хубаво пасторско послание обнародвано въ „La Croix“ и „La Semaine religieuse“, сж отпратили францускитѣ кардинали до католицитѣ въ Франция. Въ него тѣ подробно изтъкватъ царуващото днесъ безразие въ свѣта и голѣмъ смутъ въ душитѣ на хората и посочватъ като главна причина за това — *приложния атеизъмъ*, т. е. прилаганото на дѣло безбожие. Католическитѣ пастори не криятъ, че за минавна днесъ религията е една измама или една заблуда, а моралътъ нѣшо остарѣло, отживѣло, Богъ, изгубенъ официално ота:къжде, е станалъ за маситѣ „Незнаенъ Богъ“, а отгукъ моралнитѣ и социалнитѣ редъ, на който Той е необходимата основа, силно се разклаца и пада. Но всички, дори и ония, които сж отговорни за днешното лошо положение — казва се въ посланието, викалатъ вече опасността и напачатъ тревоженъ вѣскъ: „или да ни възвратятъ моралнитѣ сили, или възримъ къмъ пропасть“. И кардиналитѣ посочватъ, че моралнитѣ сили ще се намръчатъ въ: *рехристианизирване* (новано по-христианчиване) на училищата, *на семейното гощище, на общественитѣ и международни отношения*.

„На тоя кръстопътъ, уви, тѣй близкъ до пропастьта, където се намира сега страната, — пишатъ францускитѣ кардинали, — престижно би било да затвариме очи и да се оставиме на нѣкакви ориисници. Изборътъ за Франция е въпросъ за животъ, или за смъртъ. Да, трѣбва да премахнемъ отъ нашитѣ училища революционнитѣ огрови, които правятъ отъ Франция страна, лето по-голяма частъ отъ подрастванитѣ поколения сж системно отравяни. Трѣбва да издигнемъ нашитѣ деца въ топлата и чиста атмосфера на преблгия Богъ, въ любовта и въ прилагането на тѣхната религия. Трѣбва наново да поставимъ нашитѣ семейства върху основитѣ, които Богъ и нашитѣ народни традиции имъ тѣхъ дали, т. е. върху единството и нерасторжимостта на братнитѣ връзки. Трѣбва да възвѣрнемъ на човѣшкитѣ отношени образъ на християнското братство и милосърдие, които единичи обезпечаватъ мира и правнето на всички. Трѣбва въ областта на труда, тѣй силно смущавана днесъ, да направимъ да проникнатъ възвишенитѣ социални правила на Църквата, които макаръ усвоени отъ всички, иматъ своя дѣлъ въ всички законни искания. Трѣбва да възстановимъ въ отношенията между народитѣ култа къмъ правдата, любовта, добротворството и универсалната грижа за мира. За туй дѣло, тѣй необходимо и тѣй прекрасно, Църквата разполага съ безплоднии пособия — гъръхестественни и естествени. . . Тѣзи драгоценни пособия вие ги знаете: това е християнското учение, това сж многобройнитѣ естествени и свръхестествени институции, чрезъ които Църквата просвѣщава, издига и осветява душитѣ“.

Преса, която клевети, не е християнска. Преди две седмици обвиняватъ въ дезерторство презъ време на войната, но оправданъ отъ сждилищата, П. Салангро, француски министрѣтъ на вътрешнитѣ работи и кметъ на Лилъ, свърши трагично въ гр. Лилъ, като се одуши съ сѣтителвъ газъ. Лилскитѣ епископъ кардиналъ Лиенаръ, изказвайки своята дълбока скръбъ предъ акта, чрезъ който една душа, подъ влияние на морални страдания, явряви закона Божи и доброволно се хвърли въ своята вѣчностъ, пише:

„Ние страдаме при мисълта, че надъ неговото решение сж тежели, повече или по-малко, позорни и страшни нападки. Но предъ тоя отворенъ гробъ, чувствуваме своя дългъ, още веднажъ да повторимъ, че по-

Отци,

Погрижете се, щото цѣковната литература да бжде разпространена и достъпна въ всѣки домъ.

литката не оправдава всичко, че клеветничеството и злословното сж гръхове, осуждени от Бога, и че хората нѣмат право да си служатъ съ всички срдѣства, за да постигнатъ своитѣ цели.

Една преса, която се специализира въ клеветеното, не е християнска. Ние я отричаме въ името на Оногова, който ни заповѣда да обичаме даже нашитѣ врагове, да правимъ добро на тия, които ни гонятъ, и който, всейки на кръста, моли своя Отецъ да прости на Неговитѣ мжчители.

Католическата църква, отъ своя страна, остава вѣрна на тоя законъ на любовта; ако тя се оплъчва на морална почва, което ней е свойството, срещу учениците, въ които вижда убийствени заблудения, за благо на човѣка и обществото, тя откъсва да се събере съ полемикитѣ противъ лицата, въ които вижда души, изкупени чрезъ кръвта на Христа.

Като се издаваме надъ страститѣ, които задушватъ благороднитѣ чувства въ сърдцата и заслепватъ умоветѣ, ние плачемъ съ ония, които плачатъ, и се молимъ съ тия, които се молятъ*.

Англиканската църква. *Религиозната клетва на новитѣ английски крале.* Подъ туй заглавие, „La Croix“ (21. XI) разказва, какъ всѣки новъ английски кралъ, при четене на първата тронна речъ, дава въ сждото време и обичайната клетва, която задължава новитѣ британски монарси да зацѣпаватъ установената религия — англиканското протестанство.

Първоначалната формула на клетвата, установена въ 1680 година, съдържа обвинения противъ католичеството и плизството. Но въ 1910 година, по починъ на кралъ Георгъ V, който разбралъ, че старото противокатолическо сектанство не е сезонно, тая формула била видоизмѣнена.

Предшнитѣ текстъ на клетвата въ началото гласѣ: „Изповѣдвамъ, свидетелствувамъ и заявявамъ тържествено, въ прислѣствието на Бога, че азъ вѣрвамъ, какво въ таинството Евхаристия не става никакво преществяване на хлѣба и виното въ тѣло и кръвъ Христови въ време на осветяването и следъ осветяването отъ когото и да било. Призоваването и почитането на Дева Мария или на всѣки другъ свети и светата литургия такава, каквато е практикувана отъ Римската църква, сж нѣща суевѣрни и идолопоклонски“.

А видоизмѣнената формула гласи: „Изповѣдвамъ, свидетелствувамъ и заявявамъ тържествено, въ прислѣствието на Бога, че азъ съмъ вѣренъ членъ на реформираната протестанска църква, такава, каквато е тя установена чрезъ закона въ Англия. И съгласно истинския смисълъ на законодателитѣ актове, които обезпечаватъ наследяването на трона на моето кралство отъ протестантитѣ, азъ ще поддържамъ и паяз казанитѣ актове, за въ полза на мога тѣла, съгласно съ закона.“

Еладската Църква. Ние вече писахме за православния богословски конгресъ въ Атина, откритъ тържествено отъ Н. В. гръцкия кралъ, съ молитва отъ председателя на Еладската Църква — Атинския Митрополитъ Архиепископъ Христостомъ. Българскиятъ делегатъ проф. протопрезвитеръ д-ръ Ст. Цанковъ е произнесълъ следната речъ:

„Имамъ голѣмата честь и рѣдко то удоволствие да поздравя отъ името на св. Синодъ на Българската Църква, както и отъ името на софийския богословски факултетъ, откриването на първия международенъ наученъ конгресъ на професоритѣ — православни богослови.

Силно съмъ развълнуванъ да прислѣствувамъ на тоя безподобенъ конгресъ, на тоя конгресъ, който без-

съмнено ще има рѣдко значение въ историята на православната Църква и който ще упражни извиредно благотворно влияние върху развитието на богословската мисль на Изтокъ. Държа да подчертамъ значението на факта, че тоя конгресъ е свиканъ да заседава въ Атина — свещената почва и класическия центъръ на християнската мисль и догма, града на високата духовна култура. Ние, православнитѣ българи, приехме единъ отъ първитѣ силната свѣтлина и мощта на християнската вѣра отъ своята света майка, цариградската Църква, съ която ни свързватъ вѣковни връзки, както и единъ общъ животъ на усилни и духовни идеали. Ние сме били винаги и сме и днесъ въ тѣсна връзка съ духовния свѣтъ на Византия и Гърция. Въ тоя тържественъ и рѣдкъ часъ, ние се чувствуваме безкрайно щастливи, че можемъ лично да вземемъ участие въ дѣлото за обединяване на младата православна научна мисль.

Като си даваме напълно свѣтка за надеждата, впрочеи много основателна, съ която християнскитѣ православени свѣтъ очаква резултата отъ нашитѣ общи усилни, просвѣтитѣ отъ вѣрата въ Спасителя, усилни, на които ние сме призовани днесъ да положимъ основния камъкъ, и като разбираме същевременно голѣмата отговорност, която поемаме за правилното ръководство на тоя свето дѣло, мога скромна личностъ, отъ името на св. Синодъ на българската православна Църква, както и отъ името на софийския богословски факултетъ, изказвамъ най-искрени благопожелания за добрия успѣхъ на конгреса и въобще за възтържествуването на обединитѣ усилни на богословската наука, както и за преуспѣването на светата православна Църква и за духовната победа на християнския свѣтъ въ Изтокъ.

Нека Всемогщиятъ ни просвѣти.

Нека молитвѣ, благословяватъ и подкрепяатъ на нашитѣ свети църкви да обезпечатъ нашия успѣхъ. Аминъ“.

Обявление. Изгубеното кръщелно свидетелство на Лазаръ Стоименовъ отъ с. Смитити да се счита невалидно. Издадено му е ново отъ архиеп. наѣстинство, 19 ноемрий 1936 г.

Секретари: дяконъ Стеф. Урумовъ.

Изгубено е кръщелно свидетелство № 201 отъ 1935 година на Тодоръ Николовъ Шомовъ, отъ с. Сатовча, Неврокопско, издадено отъ Неврокопския митрополитъ, да се счита невалидно, 27 ноемрий 1936 година.

Отъ митрополита.

Яворецко църковно настоятелство.

Обявление № 43. Църковното настоятелство въ с. Яворецъ, Севлиево околия, съобщава, че еорията отъ 1 декемрий е вакантна, Търсенъ кандидатъ съ семинарско образование. Желеемъ да се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване.

Отъ настоятелството.

Църковенъ вестникъ трѣбва да се чете и разпространява отъ всички християни.

Камбани.

Църковни, училищни и свещници първокачествени доставят по конкурс и преливатъ спукани въ работилницата си или на самото мѣсто.

Брата Алексиеви, камбанолѣяри, ул. „V Българска“ до Пещерското шосе—Пловдивъ.

Георги Д. Алексиевъ и Синове камбанолѣяри

ул. „Бабина Поляна“ 20 — София (9)

винаги въ голѣми изборъ камбани, свещници първокачествени, доставятъ по конкурсъ, преливатъ спукани въ фабриката си или на самото мѣсто.

Искайте оферти!

Троянска Света Обитель.

Обявление № 191. На 31 ятъ день следъ публикуване настоящето въ „Държавенъ вестникъ“, отъ 15 до 17 часа, въ канцеларията на Троянската Св. Обитель ще се произведе търгъ съ тайно наддаване за продажбата на 240 правостоящи букви дървета съ приблизителна маса 855 кубически метра строителенъ материалъ въ мѣстността „Зеленички долъ“ съ първоначална цена 60 лева кубически метъръ. Залогъ за правоучастие се иска 10 на сто въ банково удостоверение. Законътъ за бюджета, отчетността и предприятия е задължителенъ. Тържицитъ никога могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день въ канцеларията на манастира.

Троянски манастиръ, 2 ноември 1936 г.

Отъ управлението.

Княжевско църк. н-во. елховска околия.

Обявление № 25. Обявява се на интересувашитъ се, че на 11-ятъ день отъ еднократно публикуване на настоящето въ „Държавенъ вестникъ“, отъ 15 до 18 ч., ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ за периодъ три години, начина отъ деня на сключване деловора църковния дюкянъ, находящъ се въ с. Княжево, Елховска околия.

Първоначална оценка хилядо петстотинъ лв. годишно. Залогъ за правоучастие въ търга 10 на сто върху първоначалната оценка (членъ 156 отъ Закона на бюджета, отчетността и предприятия сж задължителни за конкурентитъ).

с. Княжево, 23 ноември 1936 година.

Отъ настоятелството.

УЧЕБНИЦИ

ЗА ДУХОВНИТЪ СЕМИНАРИИ И САМООБРАЗОВАНИЕ.

1) Ръководство за изучаване на Вехтозаветнитъ законоположителни книги на Св. Писание — отъ Ат. Димитровъ.	100	7) Учебникъ по основно богословие — отъ Архим. Никодимъ и свещ. Цветко п. Христовъ.	80
2) Ръководство за изясняване Четиревангелието и книгата Деяния Апостолски — отъ Хр. Половъ.	90	8) Литургия или наука за богослужението на Православната църква — отъ Епиф. Несторовски.	90
3) Изяснителенъ прегледъ на Апостолскитъ послания и Апокалипсиса — отъ Хр. Половъ.	80	9) Учебникъ по омилетика — отъ Врачански Митрополитъ Климентъ.	70
4) История на Християнската църква ч. I, II и III — отъ П. Малицки.	270	10) Кратка граматика на църковно-славянския езикъ съ сборникъ и речникъ — отъ д-ръ Ст. Младеновъ и И. Г. Бакаловъ.	25
5) История на Българската църква — отъ Ст. Станимировъ.	50	11) Началнитъ основи на философията — отъ В. Д. Кудрявцевъ.	60
6) Православно догматическо богословие — отъ Д. Дюлгеловъ и Ил. Цоневски.	80	12) Учебникъ по педагогика — отъ свещ. Мих. Шишкинъ.	50
		13) Учебникъ по Пасхалия — отъ Ив. Чайковски.	30

На книжари и книгоразпространители 30 на сто отстъпка.